

Паралелни предупреждения — номер пет

Разкриването на Лъва от Юдовото племе: разбиране на заключителните сцени на великата борба

Jeff Pippenger

2023-08-08

В разглеждания от нас пасаж, който говори за Христос като ангела в Откровение десета глава, слизащ от небето, Христос като могъщия ангел илюстрира „ролята, която Той изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана“. „Положението“, което Христос зае, когато постави десния Си крак върху морето, а левия — върху сушата, „означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя“. Когато Христос извика „с висок глас“, Той „извика“ „както когато рикае лъв“.

Христос ще прояви Своята всемогъща сила в „заключителните сцени на великата борба“, и когато Христос проявява Своята всемогъща сила, Той го прави като Лъва от Юдовото племе.

„Спасителят е представен пред Йоан под символите на „Лъва от Юдовото племе“ и на „Агне, като заклано“. Откровение 5:5, 6. Тези символи представят съединението на всемогъща сила и себежертвена любов. Лъвът от Юда, тъй страшен за онези, които отхвърлят Неговата благодат, ще бъде Божият Агнец за послушните и верните.“ Деяния на апостолите, 589.

Проявяването на Христос като Лъва от Юдовото племе подчертава Неговото дело както по запечатването, така и по разпечатването на библейското пророчество, според Неговото божествено време. Точно преди приключването на човешкото изпитателно време, когато „времето е близо“, ще има разпечатване на една особена библейска истина, която посочва „това, което има да стане скоро“.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и извести чрез Своя ангел на слугата Си Йоан, който засвидетелства Божието слово, свидетелството на Исус Христос и всичко, което видя. Блажен е онзи, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Когато „времето“, което е „близо“, действително настъпи в историята, се произнася благословение върху онези, които четат, слушат „и пазят онова, което е написано в нея“. Специалната вест е вест, обвързана с определено време, която може да бъде разпозната единствено когато „времето е близо“. Тогава — в това време, а не по-рано — хората ще могат да четат, слушат „и пазят онова, което е написано“ в книгата Откровение. Когато „времето е близо“, благословието, произнесено върху онези, които „четат“, „слушат“ „и пазят онова, което е написано в нея“, съответства на разпечатването на книгата Даниил при „времето на края“.

А ти, Данииле, скрий думите и запечатай книгата до времето на края: мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се увеличи. Даниил 12:4.

„Мнозината“, които тичат „насам-натам“ (което представлява изучаването на Божието Слово), правят това във „времето на края“, когато „думите“, които са били „затворени“ в „книгата“ на Даниил, биват разпечатани. Но има и друг клас девизи, които тичат насам-натам непосредствено след неделния закон в Съединените щати.

Ето, идат дни, казва Господ Иеова, когато ще изпратя глад по земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане думите Господни. И ще се скитат от море до море, и от север дори до изток ще тичат насам-натам, за да търсят словото Господне, и няма да го намерят. В онзи ден красивите девизи и младите мъже ще прималееят от жажда. Ония, които се кълнат в греха на Самария и казват: Жив е твоят бог, Дане! и: Жив е пътят на Вирсавее! — те ще паднат и никога вече няма да станат. Амос 8:11–14.

Грехът на Самария беше грехът, представен от Ахав и Езавел, като Ахав представлява Съединените щати, а Езавел — Католическата църква. Езавел, Ахав и лъжепророците при сблъсък с Илия на планината Кармил са образ на неделния закон. При този сблъсък имаше две групи нечестиви пророци — пророците на Ваал и жреците на горичките. Ваал беше един от боговете, на които се покланяха; другият, на когото се покланяха в горичките, беше Астарта. Ваал беше мъжко божество, а Астарта — женско божество. Заедно мъжкото божество представлява държавата, а женското — църквата.

Богът, който бе издигнат в Дан, бе издигнат от първия цар на Самария, Еровоам, който издигна златен телец както във Ветил, така и в Дан. Ветил означава дом Божий, а Дан означава съд, и заедно те представляват съчетанието на църква и държава, което се осъществява в Съединените щати преди налагането на спазването на неделята. Тези два златни телеца бяха представени от златния телец на Аарон.

Телецът е звяр, а златният кумир е образ, следователно златният телец на Аарон, а също и двата златни телеца на Йеровоам, представляват съчетанието на църква и държава, което се осъществява непосредствено преди налагането на неделния закон в Съединените щати. При Йеровоам двата града дават второ свидетелство за символиката на съчетанието на църква и държава, което в книгата Откровение е определено като образа на звяра.

Начинът на Вирсавее представлява Авраамовия завет. Първото споменаване на името „Вирсавее“ е в Битие двадесет и първа глава — пасаж, който апостол Павел използва, за да се противопостави на онези, които в негово време внушаваха, че за да бъде човек спасен, трябва да запази церемониалните закони и обрязването. Павел използва пасаж, в който се намира първото споменаване на Вирсавее. Той използва тази история, за да разгледа два различни и противоположни завета в рамките на един и същ разказ. Павел използва сина на робинята (Исмаил), за да представи завет, основан върху човешка сила, и противопоставя Исмаил на Исаак, когото използва, за да представи завет, основан върху Божиата сила. Този библейски пасаж е първият случай, в който се споменава Вирсавее, а по-късно в историята Павел използва тази история, за да опише положение от своята лична история, което вече е

било онагледено в библейската история. Павел вярваше и поучаваше, че библейската история се повтаря.

Въпреки че Павел използва този откъс от Битие 21, за да илюстрира два противоположни завета, в самия откъс има два завета, които Бог сключва с Авраам, но те не са двата завета, които Павел извежда от разказа. В този откъс Бог отново обеща да изпълни обещанието Си да направи Авраам баща на много народи чрез Исаак, а също така обеща, че ще направи Исмаил баща на велик народ. Един откъс от Писанието, четири завета, за които се говори, и това е първият път, когато Вирсавее се споменава в Писанията.

Затова тя каза на Авраам: Изпъди тази слугиня и сина ѝ; защото синът на тази слугиня няма да бъде наследник заедно с моя син, именно с Исаак. А това много натъжи Авраам поради сина му. Но Бог каза на Авраам: Да не ти бъде тежко поради момчето и поради слугинята ти; във всичко, което Сара ти е казала, послушай гласа ѝ; защото в Исаак ще се нарече твоето потомство. А и от сина на слугинята ще направя народ, понеже и той е твое потомство. И Авраам стана рано сутринта, взе хляб и мех с вода, и ги даде на Агар, като ги сложи на рамото ѝ, и детето, и я изпрати; а тя си отиде и се скиташе из пустинята Вирсавеева. Битие 21:10–14.

Вирсавее представлява завета на Авраам. В същата тази глава Авраам също сключи завет с Авимелех.

И стана в онова време, че Авимелех и Фихол, главният военачалник на войската му, говориха на Авраам, казвайки: Бог е с тебе във всичко, което вършиш; затова сега ми се закълни тук в Бога, че няма да постъпиш лъжливо към мене, нито към сина ми, нито към внука ми; но според милостта, която аз съм показал към тебе, така и ти ще постъпиш към мене и към земята, в която си пришълец. А Авраам каза: Ще се закълна.

И Авраам изобличи Авимелеха поради един кладенец с вода, който слугите на Авимелех бяха насилствено отнели. А Авимелех рече: Не зная кой е сторил това; нито ти си ми известил, нито съм чул за него досега, освен днес.

И Авраам взе овце и говеда и ги даде на Авимелех; и двамата сключиха завет. А Авраам отдели седем агници от стадото. И Авимелех рече на Авраам: Що значат тия седем агници, които си отделил?

И той каза: Тези седем агнета ще вземеш от ръката ми, за да ми бъдат свидетелство, че аз изкопах този кладенец. Затова нарече онова място Вирсавее; защото там и двамата се заклеха. Така сключиха завет във Вирсавее; тогава Авимелех стана, и Фихол, главният военачалник на войската му, и те се върнаха в земята на филистимците. И Авраам насади горичка във Вирсавее и там призова името на Господа, вечния Бог.

И Авраам пребиваваше като пришълец в земята на филистимците много дни. Битие 21:22–34.

Вирсавее е символът на Божия завет с Авраам. В Библията има няколко заветни истории, които свързват Вирсавее с Авраамовия завет. „Беер“ означава кладенец, а „шева“ означава

„седем“. Шева е същата еврейска дума, която е преведена като „седем пъти“ и която Уилям Милър правилно е разбрал като обозначаваща пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години в Левит двадесет и шеста глава. Това беше първото „времево пророчество“, което той откри, и то беше първата основополагаща истина, отхвърлена през 1863 година. В пасаж, където думата „шева“ е преведена като „седем пъти“ в четири различни стиха, Божието наказание, представено чрез „седем пъти“, е наречено „разпрата на Моя завет“.

Тогава и Аз ще постъпвам против вас и ще ви наказвам още седем пъти за греховете ви. И ще доведе върху вас меч, който ще отмъсти за нарушението на Моя завет; и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор, и ще бъдете предадени в ръката на врага. Левит 26:24, 25.

Думата, преведена като „седем пъти“ и представляваща „разпрата“ на Божия завет в Левит двадесет и шеста глава, която е „sheba“ в думата Beer-sheba, е преведена също два пъти в книгата на Даниил — веднъж като „клетвата“, която е написана в закона на Моисей, и веднъж като „проклятието“. И „клетвата“, и „проклятието“ са преведени от думата „sheba“, защото тя не само означава „седем“, но включва и понятието за завет или „клетва“, която, ако бъде нарушена, поражда „проклятие“.

Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша гласа Ти; затова проклятието се изля върху нас, и клетвата, която е написана в закона на Моисей, Божия слуга, понеже съгрешихме против Него. Даниил 9:11.

Думата „шева“, или „седем“, която бе представена чрез седемте агнета, принесени при кладенеца във Вирсавее, представлява завета. А Божият завет, или Неговата клетва, гласи, че послушните живеят, а непослушните умират.

Вирсавее символизира завета, представен чрез вярата на Авраам. И тъй, когато „хубавите девиси“ от Амос осма глава, които са и „неразумните девиси“ от Матей двадесет и пета глава, които са и „нечестивите“ от Даниил дванадесета глава, се кълнат „в греха на Самария“, те се заклеват във вярност към белега на Езавел (папството), която е блудствала с Ахав (Организацията на обединените нации) и която владее над образа на звяра (Съединените щати).

Когато същите тези „красиви девиси“ казват: „Твоят бог, о, Дане, е жив“, те се покланят на златния образ на теле, както е засвидетелствано от двама свидетели (Аарон и Еровоам). Златното теле представлява образа на звяра, който е съчетанието на църква и държава.

Когато същите тези девиси заявяват, че „живее“ „пътят“ на Вирсавее, думата „път“ означава „начин“. Това е същата дума, която е употребена, за да обозначи „пътищата“ на „старите пътеки“ в Еремия 6:16. Тези девиси казват, че макар да са се поклонили на образа на звяра и да са приели белега на неговата власт, те все още са чеда на Авраам. Те трескаво тичат насам-натам из Божието Слово, търсейки вестта, представена от „изтока“ и „севера“ и от „море до море“, и все пак продължават да твърдят, че са адвентисти от седмия ден, но е твърде късно.

Но вести от изток и от север ще го смутят; затова той ще излезе с голяма ярост, за да погуби и съвсем да изстреби мнозина. И ще постави шатрата на царския си дворец между моретата при славната свята планина; но ще стигне до края си, и никой няма да му помогне. Данаил 11:44, 45.

Тези девиси търсят вестта на тези предходни два стиха. Последната предупредителна вест, която бе разпечатана във времето на края през 1989 година, когато, както е описано в Данииел единадесета глава, стих четиридесети, „страните“, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати, посочва окончателното въздигане и падане на папството. В тези два стиха една вест, представена чрез изтока и севера, разгневява северния цар (папата) и започва последното гонение, а то завършва в стих четиридесет и пети, когато папството поставя „шатри“, дума, идваща от еврейската дума със значение „шатър“ (шатърът е символ на църква), но това е „шатърът“ на неговия „дворец“, който представлява държава. Мястото, където той поставя шатъра, представящ съчетанието на църква и държава, или както Йоан го нарича в Откровението — образа на звяра, е „между моретата“, в множествено число. Красивите девиси търсят последната предупредителна вест, представена в стихове четиридесет и четвърти и четиридесет и пети на Данииел единадесета глава, а в самия следващ стих Михаил се надига и изпитателният срок приключва. И тогава Амос 8:14 казва, че красивите девиси „ще паднат и никога вече няма да станат“.

Когато прекрасните девиси претендират, че са адвентисти от седмия ден, в самото време когато се покланят на образа на звяра, те са представени от Йоан като юдеи, които казват, че са юдеи, но не са. Те твърдят, че са деца на Авраам, но лъжат.

Ето, Аз ще направя онези от сатанинската синагога, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат — ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз съм те възлюбил. Откровение 3:9.

Те са приели белега на папството и по този начин са приели неговия характер. Те заявяват, че са юдеи, или заявяват, че са съботопазеци адвентисти, но след това имат характера на папата, който, наред с другото, седи „в Божия храм“. Те заявяват, че са адвентисти, или заявяват, че са в адвентния храм, но не са повече адвентисти, отколкото папата е християнин.

Онези, които тичат „насам-натам“, търсейки „словото Господне“, не са „разумните“, посочени в книгата на Данииел — но са определени като „девици“. Очевидно е, че онези, които в тези стихове се скитат, гладуват и умират от жажда, не „разбират“ „думите Господни“, защото именно това търсят в тези стихове. Словото Господне, което се разкрива непосредствено преди да приключи благодатното време, е Откровението на Исус Христос, а неразумните, нечестивите или „хубавите девиси“ са онези, които не са разбрали увеличаването на знанието от книгата на Данииел. Те не са имали необходимото масло, за да продължат към сватбата, както поучава Матей.

Този „глад“ е краят на благодатното време. „Девиците“ на Амос, които в тези стихове търсят хляб (Божие Слово) и вода (Светия Дух), са „нечестивите“ на Даниил, които не „разбират“. Те са неразумните девици от Матей, които търсят Светия Дух, което заедно, по свидетелството на трима свидетели, определя онези, които осъзнават, че възможността им да се приготвят за брака е отминала и че нямат дреха, за да отидат на сватбата, защото са отказали да „чуят“ специалната вест, която сега бива разпечатвана. От времето, когато специалната вест бива разпечатана, до края на благодатното време е времето на последния призив за спасение. Да се стигне до това време неподготвен означава да се пригответиш да чуеш думите: „Твърде късно!“

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой чувстват душевно терзание, за да ги събудят? Кой глас може да ги достигне? Мисълта ми бе пренесена в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът. ‘Ето, Младоженецът иде; излезте да го посрещнете.’ Но някои ще са се забавили да получат масло за доливане на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлен.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Пророческата линия, представена чрез притчата за десетте девици, използва маслото като образ на характера, но „златното масло“ и „святото масло“ също така представляват вестите на „Божия Дух“.

„Помазаните, които стоят пред Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като закрилящ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа непрестанно общение с жителите на земята. Златното масло представя благодатта, чрез която Бог непрестанно снабдява светилниците на вярващите, за да не трептят и да не угаснат. Ако това свято масло не се изливаше от небето чрез вестите на Божия Дух, оръдията на злото биха имали пълна власт над човечите.“

„Бог бива обезчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отхвърляме златния елей, който Той би излял в душите ни, за да бъде предаван на онези, които са в тъмнина. Когато прозвучи призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели светия елей, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девици, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си сила да придобият елея и животът им претърпява крушение. Но ако се иска Светият Дух на Бога, ако умоляваме, както направи Мойсей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златният елей ще бъде предаден на нас. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чеда светят като светили в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Онези, които „скитат насам-натам“ в Амос, прибавят към свидетелството, което отъждествява онази категория адвентисти от седмия ден, които отхвърлят своята

отговорност да „разбират“ специалната вест от книгата Откровение, която е разпечатана, когато „времето е близо“.

„Сега живеем в най-опасно време и никой от нас не бива да се бави в търсенето на подготовка за идването на Христос. Нека никой не следва примера на неразумните девици и да мисли, че ще бъде безопасно да чака, докато настъпи кризата, преди да придобие подготовка на характера, за да устои в онова време. Ще бъде твърде късно да се търси Христовата правда, когато гостите бъдат повикани да влязат и бъдат прегледани. Сега е времето да се облечете в Христовата правда — сватбената дреха, която ще ви направи годни да влезете в брачната вечеря на Агнето. В притчата неразумните девици са представени като молещи за масло и неуспяващи да го получат при молбата си. Това е символ на онези, които не са се подготвили, като са развили характер, способен да устои във време на криза. Все едно биха отишли при съседите си и биха казали: Дайте ми от вашия характер, иначе ще загина. Мъдрите не можеха да предадат маслото си на трептящите светилници на неразумните девици. Характерът не е прехвърлим. Той не може нито да се купи, нито да се продаде; той трябва да бъде придобит. Господ е дал на всеки човек възможност да придобие праведен характер през часовете на изпитателния срок; но Той не е предвидил начин, по който един човешки деятел да може да предаде на друг характера, който е развил, преминавайки през тежки преживявания, като е научил уроци от великия Учител, така че да може да проявява търпение в изпитание и да упражнява вяра, така че да премества планини на невъзможността. Невъзможно е да се предаде благоуханието на любовта — да се дадат на друг кротост, такт и постоянство. Невъзможно е едно човешко сърце да излее в друго любовта към Бога и към човечеството.“

„Но идва денят, и той е близо до нас, когато всяка страна на характера ще бъде разкрита чрез особено изкушение. Онези, които останат верни на принципа, които упражняват вяра до края, ще бъдат тези, които са се доказали верни под изпитание и скръб през предишните часове на своето изпитателно време и са формирали характери по подобие на Христос. Това ще бъдат онези, които са развили тясно общение с Христос и които чрез Неговата мъдрост и благодат са участници в божественото естество. Но нито едно човешко същество не може да даде на друго сърдечна преданост и благородни качества на ума, нито да възмезди неговите недостатъци с морална сила. Всеки от нас може да направи много за другите, като дава на хората христоподобен пример и така им въздейства да отидат при Христос за правдата, без която не могат да устоят в съда. Хората трябва с молитва да обмислят този важен въпрос за изграждането на характера и да оформят характерите си по божествения образец.“ The Youth's Instructor, 16 януари 1896 г.